

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **KEBEK s. r. o.**, IČO: 47469366,
sídlem Pražská 5382, 430 01 Chomutov,
zastoupená doc. JUDr. Milanem Kindlem, CSc., advokátem,
sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov,
proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2018, č. j. 5323-9/2018-900000-319,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018, č. j. 9395/18/5000-10470-712507, kterým byla s přihlédnutím k nařízení Rady (ES) č. 91/2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, ve znění platném v době propuštění předmětného zboží do volného oběhu (dále jen „nařízení č. 91/2009“), k nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění platném do 30. 4. 2016 (dále jen „celní kodex“), a k zákonu č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném v době propuštění předmětného zboží do volného oběhu (dále jen „celní zákon“), zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 10. 2017, č. j. 58048-52/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 576 853 Kč, č. j. 58048-53/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 522 268 Kč, č. j. 58048-59/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 613 571 Kč, č. j. 58048-60/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 459 827 Kč, č. j. 58048-58/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 561 036 Kč, č. j. 58048-56/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 771 760 Kč, č. j. 58048-50/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 711 895 Kč, č. j. 58048-51/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 695 683 Kč, č. j. 58048-61/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 494 080 Kč, č. j. 58048-55/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 380 850 Kč, č. j. 58048-57/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 529 681 Kč, č. j. 58048-63/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 426 503 Kč, č. j. 58048-62/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 337 567 Kč, č. j. 58048-54/2017-620000-51, na antidumpingové clo ve výši 517 776 Kč. Současně se žalobkyně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobkyně úvodem žaloby popsala dosavadní průběh projednávaného případu. Následně ve věci namítla, že antidumpingové clo na dovoz příslušného zboží z Čínské lidové republiky bylo již zrušeno, konkrétně nařízením Komise (EU) č. 2016/278 ze dne 26. 2. 2016, které bylo zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie dne 27. 2. 2016 (dále jen „nařízení č. 2016/278“), a to už relativně dlouhou dobu před zahájením kontroly správního orgánu I. stupně, natož pak před vydáním rozhodnutí správních orgánů. K tomu žalobkyně odkázala na čl. 2 nařízení č. 2016/278, podle kterého zrušení antidumpingového cla není důvodem pro vrácení cla vybraného před tímto datem. V případě žalobkyně však byla samotná kontrola zahájena bezmála patnáct měsíců po účinnosti zrušení předmětného antidumpingového cla, přičemž toto bylo správním orgánem I. stupně stanoveno až o dalších pět měsíců později. Podle žalobkyně se tak jednalo o stejnou situaci, jako kdyby byl v současné době někdo odsouzen například za trestný čin hanobení představitele světové socialistické soustavy, který už právně neexistuje. Zákony totiž zavazují jen do té doby, dokud nejsou zrušeny (nestanoví-li přechodná ustanovení jinak, což v dané věci dle žalobkyně nenastalo).
2. V této souvislosti žalobkyně také upozornila na skutečnost, že Nejvyšší správní soud přerušil řízení vedená pod sp. zn. 8 Afs 19/2017 a sp. zn. 2 Afs 332/2016, kvůli tomu, že Soudnímu dvoru EU byla k rozhodnutí předložena předběžná otázka, zda účinky antidumpingového cla zavedeného nařízením č. 91/2009 pominuly teprve účinností nařízení č. 2016/278, tj. 28. 2. 2016, anebo zda vůbec nenastaly, protože toto nařízení je pro svou neslučitelnost s předpisy upravujícími mezinárodní obchod neplatné. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Dle žalobkyně je však zásadním to, že v době zahájení kontroly správního orgánu I. stupně už účinky zavedení antidumpingového cla netrvaly, a tím spíše pak netrvaly v době rozhodnutí správních orgánů (tj. v roce 2017 a dále).
4. Žalobkyně tedy namítla, že žalovaný ve věci postupoval ústavně zcela nekonformním způsobem, když na danou situaci aplikoval předpis již dříve zrušený (nadto pro jeho neslučitelnost s jinými principy a předpisy Evropské unie). Zároveň žalobkyně uvedla, že z toho, že se sama stala obětí podvodu, správní orgány nemohly v řešeném případě vyvodit pro ni negativní veřejnoprávní důsledky. Ostatně právní řád České republiky i Evropská unie chrání oběti trestných činů.
5. V projednávaném případě bylo dle žalobkyně předmětné clo navíc vyměřeno až po uplynutí zákonem stanovené (tříleté) prekluzivní lhůty. Správní orgány se však ve svém postupu opřely o § 265 celního zákona, tj. že důvodem pro neodvedení cla byl čin, který mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení. Ačkoliv žalovaný ve svém rozhodnutí dovodil, že žalobkyně mohla být podvedena svým dodavatelem z Čínské republiky (se sídlem na ostrově Tchaj-wan), který zboží sám z Čínské lidové republiky dovezl, bylo podáno trestní oznámení na jednatele žalobkyně. Podané trestní oznámení přitom již bylo pravomocně odloženo a žalobkyni se proto postup správních orgánů jeví jako účelový - aby mohlo být argumentováno právě nadepsaným ustanovením celního zákona. Závěr, zda se jedná či nejedná o čin, který může být důvodem zahájení trestního řízení, nicméně nesmí být dle názoru žalobkyně předmětem libovůle správních orgánů. V případě jakéhokoli dodatečného vyměřování cla je totiž evidentní, že je vyměřováno právě proto, že nebylo uhrazeno ve výši, v jaké podle správních orgánů být mělo, tedy je tu vždy určitá (hypotetická) možnost zkrácení cla, tj. činu, který může být důvodem pro zahájení trestního řízení. Potom by ale stanovení prekluzivní lhůty v právních předpisech nemělo smysl. Podle žalobkyně tak správní orgány nemohly k užití a výkladu trestněprávních předpisů přistupovat benevolentněji, než mohly činit orgány činné v trestním řízení. Pomocí prostředků trestního práva totiž nemohlo dojít k nahrazení pochybení či nedostatku opatrnosti jiných subjektů. Úvaha správních orgánů o prodloužení prekluzivní lhůty ve věci tudíž byla neoprávněná. Žalobkyně k tomu závěrem poukázala na skutkově obdobnou věc, ve které se žalovaný ztotožnil s její argumentací, týkající se dané prekluzivní lhůty za situace, kdy trestný čin nespáchala žalobkyně ani žádná osoba s ní jakkoliv spojená.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. K žalobním námitkám poté uvedl, že cla vybraná před vstupem nařízení č. 2016/278 v platnost nebyla vybrána v rozporu s právními akty Evropské unie, a proto ani zrušení dotčeného antidumpingového opatření nepůsobilo *ex tunc*. Žalovaný dále uvedl, že v rámci daňového řízení je zcela nepřipustné, aby správní orgány porovnávaly z hlediska příznivosti k daňovému subjektu hmotněprávní úpravu účinnou v době vzniku daňové povinnosti s hmotněprávní úpravou účinnou v době rozhodování. Tímto by se otevřel prostor pro různé spekulace v úmyslu dosáhnout příznivější právní úpravy. Žalovaný tudíž setrval na svém závěru, že v daném případě nařízení č. 91/2009 nadále zakládalo účinky antidumpingového opatření, jelikož daňová povinnost vznikla před vstupem nařízení č. 2016/278 v platnost. Ve vztahu k tomuto závěru pak zůstala zcela bez významu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

namítaná skutečnost, že předmětná kontrola po propuštění zboží byla zahájena až za účinnosti nařízení č. 2016/278.

7. Žalovaný rovněž odmítl příměr žalobce, že se jedná o stejnou situaci, jako kdyby byl v současné době někdo odsouzen za trestný čin hanobení představitele světové socialistické soustavy, neboť tento už stejně jako dotčené antidumpingové clo právně neexistuje. Trestní řízení totiž provází postupy do značné míry odlišné od postupů v řízení daňovém. Zatímco nemůže být sporu o tom, že v současné době nelze nikoho za trestný čin predestovaný žalobcem odsoudit, v řízení daňovém lze doměřit daň podle právního předpisu platného a účinného v době vzniku daňové povinnosti (v dotčeném řízení tedy v době propuštění předmětného zboží do celního režimu volného oběhu), aniž by nutně musel být stejný druh daně stanoven i současným právním předpisem.
8. Žalovaný též uvedl, že se v projednávaném případě nelze dovolávat neplatnosti nařízení č. 91/2009, neboť v případě aktů Evropské unie se vychází z presumpce jejich platnosti. K tomu dále doplnil, že ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou daňové orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku daňové povinnosti. Případné otázky procesní, tedy např. skutečnost, že daň byla vyměřena až po nabytí účinnosti novely, nemohou mít na posouzení vztahu hmotněprávního vliv.
9. Podle názoru žalovaného bude mít ve vztahu k dotčené věci klíčový význam závěr Soudního dvoru EU, zda má zrušení antidumpingového cla uloženého na základě sporného opatření účinky od okamžiku vstupu nařízení č. 2016/278 v platnost (*ex nunc*) nebo vzhledem k rozporům tohoto opatření s mezinárodními dohodami účinky zrušení antidumpingového cla působí *ex tunc*, tj. od okamžiku vstupu sporného nařízení č. 91/2009 v platnost.
10. K podání trestního oznámení žalovaný pouze zmínil, že tímto správní orgán I. stupně splnil svoji zákonem stanovenou povinnost. Správní orgány pak kvalifikovaly dané jednání jako způsobilé vyvolat trestní řízení toliko v rámci tohoto daňového řízení, tj. zcela nezávisle na případném trestním řízení. Úvaha o existenci jednání souvisejícího s nemožností určit správnou výši celního dluhu, které ve smyslu českého trestního práva mohlo být důvodem pro zahájení trestního řízení, nadto byla dle žalovaného v průběhu odvolacího řízení osvědčena i faktickým zahájením trestního řízení, což bylo vyhodnoceno jako nezpochybnitelné prolomení obecné tříleté prekluzivní lhůty. Za daných okolností totiž muselo existovat důvodné podezření, že se statutární orgán žalobkyně dopustil protiprávního jednání, které by mohlo být posouzeno jako zkrácení cla ve smyslu § 240 trestního zákoníku.
11. Žalovaný poté k námitce žalobkyně stran existence rozdílného posouzení dvou obdobných případů uvedl, že v daném řízení rovněž nebyla úvaha správního orgánu I. stupně odůvodňující podezření ze zkrácení cla podle § 240 trestního zákoníku úplná, avšak zákonné podmínky pro aplikaci § 265 celního zákona byly v průběhu odvolacího řízení osvědčeny zahájením trestního řízení, přičemž žalobkyně byla s hodnocením této skutečnosti ve vztahu k dotčené věci seznámena, a tudíž žalovaný shledal zmíněný deficit prvoinstančního řízení za odstraněný.

Replika žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. V podané replice žalobkyně předně zopakovala, že právní předpis Evropské Unie, podle něhož bylo clo v dané věci vyměřeno, byl zrušen v celém rozsahu již řadu měsíců před zahájením samotné kontroly. Státní moc lze přitom vykonávat jen na základě zákona platného a účinného. Správní orgány tedy ve věci rozhodovaly podle právní úpravy, která neexistovala, a to vzhledem k absenci přechodných ustanovení. Správní orgány tudíž nemohly postupovat podle předpisu, který účinností jeho zrušení pozbyl právních účinků (pokud vůbec nějaké měl) dávno před jejich rozhodnutím ve věci.

Duplika žalovaného

13. Žalovaný v duplice uvedl, že dotčené nařízení o antidumpingovém clu doposud nebylo zrušeno jiným nařízením, v rámci žaloby na neplatnost nebo prohlášeno za neplatné, a to v návaznosti na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo na námitku protiprávnosti, a tudíž nadále zůstalo součástí právního řádu. Nařízením č. 2016/278 bylo zrušeno (pouze) konečné antidumpingové clo uložené na dovoz příslušného materiálu. Žádné ustanovení o zrušení nařízení o antidumpingovém clu však nařízení č. 2016/278 neobsahuje. Mezi žalobkyní a žalovaným přitom nebylo sporu o tom, že předmětné antidumpingové clo bylo zrušeno, ani nebylo sporu stran účinnosti nařízení č. 2016/278. Žalovaný nicméně uzavřel, že daňová povinnost vznikla v dotčených případech před vstupem nařízení č. 2016/278 v platnost, a tudíž byl správní orgán I. stupně na základě výsledku předmětné kontroly po propuštění zboží povinen doměřit antidumpingové clo.

Triplika žalobkyně

14. Žalobkyně v učiněné triplice setrvala na již dříve uplatněných tvrzeních, přičemž dodala, že úvaha, že bylo zrušeno jen clo, a nikoliv předpis, který ho upravoval, a tedy že i řadu měsíců po zrušení cla bylo možno toto zrušené clo vyměřit podle předpisu, který jej upravoval, byla svou podstatou stejná, jako kdyby mohl být např. v roce 2008 uložen trest smrti. Ten sice byl zrušen, ale nebyl zrušen § 29 tehdejšího trestního zákona, který jej umožňoval. Podle nadepsané logiky by tedy bylo možno ukládat trest smrti (za skutky, k nimž došlo před jeho zrušením), což je však dle žalobkyně úvaha zjevně absurdní.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaný s tím vyjádřili souhlas.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 15. 5. 2017 správní orgán I. stupně doručením oznámení č. j. 58048-30/2017-620000-51 zahájil u žalobkyně kontrolu po propuštění zboží, jejímž předmětem bylo ověření správnosti a úplnosti údajů uvedených v rozhodnutích v celním řízení č. 12CZ17610017DI0JW3 ze dne 15. 11. 2012 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění I“), č. 13CZ510000137DXNC3 ze dne 26. 9. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění II“), č. 13CZ5100001D98TWW5 ze dne 10. 7. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění III“), č. 13CZ5100001DUN2W04 ze dne 18. 10. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění IV“), č. 13CZ5100001AGTMI27 ze dne 7. 2. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění V“), č. 13CZ510000171SK3K2 ze dne 10. 6. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění VI“), č. 12CZ170300173BW6M8 ze dne 7. 8. 2012 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění VII“), č. 12CZ1703001EL3BVM5 ze dne 17. 9. 2012 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění VIII“), č. 13CZ5100001GZNZP70 ze dne 5. 8. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění IX“), č. 13CZ51000015UVMZV9 ze dne 15. 7. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění X“), č. 13CZ5100001846KYB6 ze dne 26. 11. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění XI“), č. 13CZ61000014UM2TF8 ze dne 2. 9. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění XII“), č. 13CZ5100001IC58NA7 ze dne 5. 12. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění XIII“), č. 13CZ51000014TAG3H8 ze dne 26. 9. 2013 o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu (dále jen „rozhodnutí o propuštění XIV“).
19. Rozsah předmětné kontroly byl omezen na kontrolu údajů o zemi původu zboží a následně byl doplněn o kontrolu údajů o sazebním zařazení zboží zahrnutého pod kód kombinované nomenklatury Společného celního sazebníku Evropské unie s TARIC kódem 73182200 91 (tj. podložky z nerezavějící oceli), které byly uvedeny u pořadové položky č. 1 rozhodnutí o propuštění VII a u pořadové položky č. 5 rozhodnutí o propuštění XII. Správní orgán I. stupně současně se zahájením kontroly po propuštění zboží žalobkyni sdělil, že v předmětu a rozsahu vymezeném pro kontrolu rovněž zahájil i doměřovací řízení ve smyslu § 21 odst. 1 celního zákona, přičemž v rámci doměřovacího řízení správní orgán I. stupně postupuje v souladu s čl. 221 odst. 4 celního kodexu a s § 265 celního zákona, neboť shledal okolnosti svědčící o situaci, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, čímž se prodlužuje lhůta pro oznámení celního dluhu dlužníkovi na 10 let od vzniku celního dluhu.
20. Rozhodnutími o propuštění I – XIV bylo žalobkyni jako příjemci zboží propuštěno do celního režimu volný oběh zboží – spojovací prostředky čísla 7318 KN dovezené z Tchaj-wanu a odeslané vývozcem PENGHOMG WAN FASTENERS Co. Ltd, Smart Yu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Enteprise Co. Ltd, PENGHOMG WAN FASTENERS Co. Ltd, Shiau Young Industry Co. Ltd., Ping Chain Industry Co. Ltd.,

21. Rozhodnutí o propuštění I, IV, VI, X pak byla vydána potvrzením neověřovaných celních prohlášení podaných deklarantem a nepřímým zástupcem žalobkyně – společností NIPPON EXPRESS GmbH, rozhodnutí o propuštění II, III, V, XI, XIII, XIV byla vydána potvrzením neověřovaných celních prohlášení podaných deklarantem a nepřímým zástupcem žalobkyně – společností BDP-WAKESTONE s. r. o., rozhodnutí o propuštění VII, VIII, IX byla vydána potvrzením neověřovaných celních prohlášení podaných deklarantem a nepřímým zástupcem žalobkyně – společností Nieten Internationale Spedition s. r. o., rozhodnutí o propuštění XII bylo vydáno potvrzením neověřovaného celního prohlášení podaného jménem a na účet žalobkyně. Na základě údajů vyplývajících z přiložených dokladů přitom byla příslušnými celními úřady zaúčtována smluvní cla.
22. Správní orgán I. stupně poté v rámci předmětné kontroly po propuštění zboží zahrnul mezi důkazní prostředky vedle dokladů přiložených k rozhodnutí o propuštění I – XIV rovněž zprávu z vyšetřování od Evropského úřadu boje proti podvodům (dále jen „OLAF“) č. OF/2015/202/B1, OF/2015/1332, jejíž nedílnou součástí byl i seznam ověřených kontejnerů.
23. Následně správní orgán I. stupně v projednávaném případě dospěl k závěru, že v rozhodnutích o propuštění I – XIV byl u všech položek uveden nesprávný údaj o zemi původu dovezeného zboží, tedy že toto zboží nebylo původem z Tchaj-wanu, nýbrž z Číny. Dále správní orgán I. stupně zjistil nesprávný údaj o sazebním zařazení zboží, který byl uveden u pořadové položky č. 1 rozhodnutí o propuštění VII a u pořadové položky č. 5 rozhodnutí o propuštění XII. Na tomto základě tedy bylo zahájeno doměřovací řízení, v jehož průběhu se žalobkyně seznámila s kontrolními zjištěními a k těmto se také vyjádřila.
24. Správní orgán I. stupně poté námitky vznesené žalobkyní vypořádal v rámci doplnění k oznámení o ukončení kontroly po propuštění zboží, k němuž připojil stanovisko správce cla k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění.
25. Dne 26. 10. 2017 správní orgán I. stupně vydal již shora rekapitulované dodatečné platební výměry na antidumpingové clo. Proti těmto rozhodnutím následně žalobkyně podala včasná odvolání, která však byla žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuta a rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak byla potvrzena.
26. Z obsahu správního spisu se také podává, že dne 19. 1. 2018 žalovaný obdržel od správního orgánu I. stupně doplnění spisu, jehož přílohou bylo vyrozumění ze dne 16. 1. 2018, z něhož vyplývá, že na základě informace podané od správního orgánu I. stupně o skutečnostech zakládajících podezření z trestného činu, zjištěných kontrolou po propuštění zboží, týkající se žalobkyně, zastoupené jednatelem Ing. D. B., bylo dne 16. 1. 2018 pod spis. zn. GRČ-51/TČ-2018-835830 zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Žalovaný pak nadepsané vyrozumění o zahájení trestního řízení zahrnul mezi důkazní prostředky, přičemž s tímto žalobkyni také seznámil. Dne 1. 3. 2018 žalovaný správní spis doplnil o písemnost ze dne 28. 11. 2017 nadepsanou jako „Informace o skutečnostech zakládajících podezření z trestného činu zjištěných kontrolou po propuštění zboží“ (tj. trestní oznámení). Dále dne 7. 3. 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doplnil předmětný spis také o informaci OLAF evidovanou pod č. OCM(2017)26025 – 15/12/2017 o ukončení vyšetřování případu OF/2015/0202, jejíž součástí byla Závěrečná zpráva z vyšetřování OLAF evidovaná pod č. OCM (2017)26001- 15/12/2017 a Doporučení pro přijetí opatření po provedeném vyšetřování OCM(2017)26024 – 15/12/2017. Žalobkyně poté byla znovu seznámena s nadepsanými skutečnostmi, přičemž jí bylo umožněno, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřila. Ostatně této možnosti žalobkyně i opakovaně využila, když jsou její vyjádření ve věci rovněž obsahem spisové dokumentace.

27. Soud se pak ve věci předně zabýval obsáhlou žalobní argumentací, ve které žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť dne 26. 2. 2016 bylo vydáno nařízení č. 2016/278, jímž bylo konečné antidumpingové clo na některé spojovací prostředky ze železa či oceli zrušeno, a tudíž žalovaný ve věci postupoval ústavně zcela nekonformním způsobem, když na danou situaci aplikoval předpis již dříve zrušený – tj. nařízení č. 91/2009.
28. V této souvislosti soud konstatuje, že celní prohlášení byla činěna v průběhu roků 2012 a 2013, jak ostatně bylo v podrobnostech už výše rekapitulováno, kdy se tedy na dané zboží nepochybně vztahovalo antidumpingové nařízení č. 91/2009. Pro stanovení výše cla je přitom určující, jaké hmotné právo platilo právě v rozhodné době. Jinými slovy, pro posouzení celní povinnosti byly rozhodné hmotněprávní předpisy upravující případy vzniku povinnosti zaplatit clo. V nyní posuzovaném případě tak s ohledem na antidumpingové nařízení č. 91/2009 bylo předmětné zboží zatíženo antidumpingovým clem. Nutno současně zmínit, že prováděcí nařízení č. 2016/278 nestanoví zpětnou účinnost (tj. působení *ex tunc*). Ta by ostatně byla nespravedlivá k těm dovozcům, jejichž zboží, dovezené ve stejné době jako zboží žalobkyně, bylo zatíženo antidumpingovým clem, a kteří již toto clo zaplatili. Je totiž nepřijatelné, aby dva subjekty, které dovezly ve stejném okamžiku stejné zboží, byly povinny uhradit různá cla, což by byl důsledek výkladu dotčeného nařízení ze strany žalobkyně.
29. Skutečnost, že žalovaný nebral při stanovení antidumpingového cla ohled na vydání nařízení č. 2016/278, tak dle hodnocení soudu nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (naopak by nezákonnost rozhodnutí způsobil postup opačný). Tento závěr lze opřít o rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2018, věc C-207/17, *Rotho Blaas Srl v. Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*, z něhož se jednoznačně podává, že zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod neplatnosti antidumpingového nařízení č. 91/2009. V návaznosti na to pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 2 Afs 332/2016-52, právě s odkazem na nadepsaný rozsudek Soudního dvora EU konstatoval, že „[z] výše citovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie je zřejmé, že přijetí zprávy Odvolacím orgánem WTO, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení předmětného cla s antidumpingovou dohodou a tedy i s čl. VI. GATT je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009, resp. daného antidumpingového cla, irrelevantní. Stejně tak Soudní dvůr jednoznačně vyjádřil, že zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod jeho neplatnosti“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018 č. j. 6 Afs 53/2018-38, ze dne 21. 11. 2018 č. j. 7 Afs 53/2018-40, ze dne 15. 11. 2018 č. j. 9 Afs 24/2017-45, ze dne 21. 11. 2018 č. j. 9 Afs 25/2017-47, ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 186/2017-64, či ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017-41). Ze shora odkazovaných rozhodnutí tak plyne, že ani zrušení konečného antidumpingového cla nařízením

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 2016/278 nebylo důvodem neplatnosti nařízení č. 91/2009. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018-40, doplnil, že „[z] uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný mohl aplikovat nařízení č. 91/2009 v době doměření antidumpingového cla stěžovatelce. Nebyl tedy porušen ani čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.“ Případným je odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018-29, v němž bylo v kontextu dříve uvedené judikatury konstatováno, že „[l]ze tak uzavřít, že celním orgánům nic nebrání, aby na základě provedené kontroly po propuštění zboží doměřily deklarantovi antidumpingové clo podle nařízení Rady č. 91/2009 i poté, co bylo prováděcím nařízením Komise 2016/278 zrušeno, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti tohoto prováděcího nařízení.“

30. V posuzované věci je tedy možné shrnout, že předmětné antidumpingové clo bylo zrušeno *pro futuro* a nikoliv zpětně, a tudíž v tomto ohledu žalovaný postupoval plně v souladu s právním řádem, resp. v napadeném rozhodnutí aplikoval správný právní předpis. Nutno tak odmítnout námitku žalobkyně, že jí bylo předmětné clo doměřeno nezákonně a v rozporu s ústavním pořádkem.
31. V kontextu dříve popsaného pak soud pro úplnost dodává, že pro řešenou věc nebyla jakkoliv přílehlavá argumentace žalobkyně týkající se užití trestněprávních institutů v čase. Žalobkyní popsaný přírůstek byl totiž namířen na tresty, tedy sankce za protiprávní jednání. V případě daní či cel však o takový případ nejde. Povinnost zaplatit daň či clo není vázána na porušení nějaké právní povinnosti, nýbrž na určitý skutkový, právem dovolený, děj. Proto v případě, že žalobkyni vznikla daňová či celní povinnost, bylo právně bezvýznamné, zda později byla daň či clo sníženo či dokonce zrušeno. K tomu je možno znovu upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018-29, ve kterém bylo naprosto jasně konstatováno, že „[n]estanovali-li zákon, resp. unijní předpis, výslovně jinak, uplatní se na vyměření a výběr daňové či celní pohledávky (hmotně)právní předpisy účinné v době, kdy tato pohledávka vznikla.“ Zmínit je možno i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-15, z něhož plyne, že „Nejvyšší správní soud pro pořádek předesílá, že ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou celní orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku celního dluhu, zatímco řízení před celními orgány se zásadně řídí platnými a účinnými procesními předpisy. (...) Otázka zániku práva celní dluh vyměřit je totiž otázkou práva hmotného (k tomu srov. obdobně rozsudek ESD ze dne 23. 2. 2006, *Molenbergnatie NV*, C-201/04, Sb. rozh. s. I-2049, body 39 až 41, k hmotněprávní povaze prekluze práva vyměřit daň srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, publ. pod č. 1542/2008 Sb. NSS). Na otázku prekluze (stejně jako na otázku promlčení) je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu.“
32. Žalobkyně dále namítla, že v posuzovaném případě uplynula tříletá prekluzivní lhůta ke sdělení celního dluhu ve smyslu čl. 221 odst. 3 celního kodexu, přičemž se prodloužená desetiletá lhůta podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu ve spojení s § 265 celního zákona ve věci nemohla uplatnit.
33. Podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu, vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněné v odstavci 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Dle § 265 celního zákona, vznikl-li celní dluh, jehož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do 10 let ode dne vzniku celního dluhu.
35. V kontextu dané námitky je úvodem nutno odkázat na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 7. 2009 ve spojené věci C-124/08 a C-125/08, *Gilbert Snauwaert a další v. Belgische Staat*, v němž bylo konstatováno, že „[p]rávní kvalifikace jednání jako „trestný čin“ provedená celními orgány nepředstavuje určení, že k protiprávnímu jednání podle trestního práva skutečně došlo. Uvedená kvalifikace se provádí pouze v rámci a pro účely řízení správní povahy, jehož jediným cílem je umožnit uvedeným orgánům napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši (viz obdobně k článku 3 nařízení č. 1697/79 rozsudek ze dne 18. prosince 2007, *ZF Zefeser*, C-62/06, Sb. rozh. s. I-11995, bod 28).“ Ve zmíněném rozsudku ze dne 18. 12. 2007 ve věci *Fazenda Pública v. ZF Zefeser* přitom Soudní dvůr EU při výkladu čl. 3 nařízení (EHS) č. 1697/79, které v oblasti vybírání cla po propuštění zboží s účinností do 1. 1. 1994 stanovovalo, že pokud příslušné orgány zjistí, že správnou výši dovozního nebo vývozního cla dlužného za uvedené zboží podle právních předpisů nemohly určit v důsledku jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem, promlčecí doba stanovená v článku 2 se nepoužije, dospěl k závěru, že citované ustanovení je třeba vykládat tak, že „nehovoří ani o odsuzujícím rozhodnutí vydaném v trestním řízení, dokonce ani o zahájení jakéhokoliv trestního řízení, ale jednoznačně hovoří o jednání, které jednoduše může být předmětem trestního stíhání před soudem.“
36. V již shora citovaném rozsudku ze dne 16. 7. 2009 ve věci *Gilbert Snauwaert a další v. Belgische Staat* zároveň Soudní dvůr EU vyslovil, že „[v] důsledku toho jak ze znění, tak ze systematiky článku 221 celního kodexu vyplývá, že částka cla může být sdělena dlužníkovi po uplynutí lhůty tří let, pokud následkem trestného činu nemohly celní orgány původně určit přesnou částku cla dlužného ze zákona, a to i tehdy, není-li uvedený dlužník pachatelem tohoto činu.“
37. Vycházejí ze shora citovaného pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2019, č. j. 4 Afs 152/2019-68, uzavřel, že „[z] uvedených rozsudků (viz předcházející odstavec) tedy vyplývá, že k uplatnění prodloužené lhůty podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu postačí přezkoumatelná úvaha správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Nevylučuje se tedy shledání dlužníka, popřípadě jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení. Není proto ani nezbytné, zda byl pořízen záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu, ačkoliv to může být významná indicie pro tento závěr.“ Možno odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 45 Af 26/2016-60, kde bylo uvedeno, že „...pro účely prolomení základní tříleté prekluzivní lhůty podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu a následnou aplikaci § 265 starého celního zákona je dostačující pouhé podezření, že žalobkyně takový čin spáchat mohla. Správní orgány v celním řízení ostatně ani nemohou rozhodovat o vině (resp. trestu) za trestné činy; to mohou podle článku 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod činit pouze soudy (§ 99 d. ř.). Proto otázku, zda žalobkyně uvedený trestný čin spáchala či nikoli, žalovaný nemůže autoritativně zodpovědět v napadeném rozhodnutí. Úvahy žalovaného směřující k tomu, zda v dané věci lze spatřovat důvodné podezření, že žalobkyně trestný čin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby, a to alespoň ve formě nepřímého úmyslu (tedy že žalobkyně věděla, že může krádit clo, a byla s tím Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

srozuměna) spáchat mohla či nikoli, které žalobkyně označuje za „nepřípustné dedukce“, jsou proto zcela na místě“ (srov. také rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 3. 2020, č. j. 25 Af 8/2019-47).

38. Z výše uvedeného tedy nepochybně vyplývá, že žalovaný byl oprávněn učinit si zcela samostatně úsudek o tom, zda jednání, v jehož důsledku vznikl celní dluh, bylo trestným, resp. žalovaný v tomto ohledu nebyl jakkoliv odkázán na činnost orgánů činných v trestním řízení. Současně k prodloužení prekluzivní lhůty na deset let postačovalo, aby výsledkem odůvodněné úvahy žalovaného byl závěr o tom, že jednání, které vedlo k celnímu dluhu (a to i tehdy, nebyl-li samotný dlužník pachatelem tohoto činu), mohlo být důvodem zahájení trestního stíhání, aniž by bylo nutné, aby trestní stíhání skutečně bylo zahájeno.
39. V posuzovaném případě přitom napadené rozhodnutí právě takovou úvahu obsahuje, a proto uplatnění prodloužené lhůty ke sdělení celního dluhu ve smyslu čl. 221 odst. 4 celního kodexu ve spojení s § 265 celního zákona bylo zcela zákonné. Žalovaný ve svém rozhodnutí mj. odkázal na výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství poř. č. 1/2012, sp. zn. 1 SL 713/2011, ze dne 2. 2. 2012, podle něhož je povinen policejní orgán zahájit trestní řízení neprodleně poté, jakmile je dáno odůvodněné podezření, že byl spáchán protiprávní čin, a že tento čin by (pokud by byl následně prokázán) mohl být trestným činem. Odůvodnění podezření je dáno tehdy, pokud zjištěné skutečnosti umožňují závěr, založený na logickém soudu neodporujícím objektivně existujícímu stavu, že by - za předpokladu prokázání rozhodných skutečností - mohly být naplněny znaky některého z trestných činů uvedených ve zvláštní části trestního zákoníku. V návaznosti na to pak žalovaný uvedl, že dospěl k důvodnému podezření, že ze strany tchajwanských vývozců mohlo dojít k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku, když neuvedení skutečného původu zboží bylo v jednotlivých případech realizováno odesílatelem zboží, a to s vědomím, že jím opatřenými nepravdivými doklady bude následně kráceno antidumpingové clo příslušnou osobou podílející se na podání celních prohlášení. Správní orgán I. stupně přitom již dříve v tomto ohledu zmínil, že nepravdivý *Certifikate of origin* měl ve věci jediný účel, a to zastřít skutečnou zemi původu zboží, a tudíž obejít působnost příslušného antidumpingového opatření. Právě příjemce zboží pak z takového protiprávního jednání tchajwanského vývozce v důsledku objektivního zkrácení cla v celním řízení sám profitoval. Současně tedy správní orgány pojalý důvodné podezření o spáchání trestného činu zkrácení cla podle § 240 trestního zákoníku, kterého se mohla dopustit žalobkyně z pozice příjemce zboží, deklarant či jakákoliv osoba podílející na dotčených celních řízeních. V tomto případě tak žalovaný shledal přímou souvislost mezi jednáním osoby podílející se na daných celních řízeních a nevyměřením antidumpingového cla. Podklady pro tato celní řízení (zejména *Certifikate of origin* deklarující nesprávný tchajwanský původ zboží) totiž mohly být předloženy právě s vědomím skutečného čínského původu zboží a tedy s úmyslem vyhnout se vyměření antidumpingového cla. Žalovaný pak v dané souvislosti konstatoval, že naplnění zákonných podmínek stanovených § 265 celního zákona mohlo být založeno na podezření z možného spáchání dvou dotčených trestných činů, které zapříčinily nevyměření dlužného antidumpingového cla za zboží dovezeného žalobkyní. Tato podezření pak dle hodnocení žalovaného alternativně existovala vedle sebe, přičemž jedno nebo druhé (nebylo však zcela vyloučeno ani spáchání obou trestných činů) mohlo být důvodem sepsání záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Žalovaný dále uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve fázi odvolacího řízení jedna z alternativ - podezření ze zkrácení cla podle § 240 trestního zákoníku - byla důvodem pro zahájení trestního řízení. Za této situace tak žalovaný shledal úvahu správního orgánu I. stupně jako odůvodněnou, a tudíž podmínky stanovené § 265 celního zákona za naplněné. Případným je též doplnit, že úvaha správních orgánů vycházela z důkazů získaných při misi OLAF. Žalobkyně zároveň samotná skutková zjištění správních orgánů vyplývající ze zprávy OLAF a předložených dokumentů nevyvrátila.

40. Soud má tedy s ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti hypotézu § 265 celního zákona (čl. 221 odst. 4 celního kodexu) v řešeném případě za naplněnou, neboť důvodné podezření, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který by mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, zde nepochybně bylo. Pro uplatnění tohoto ustanovení přitom nebylo podstatné, zda se na něm podílela sama žalobkyně, či nikoliv (ač právě ve vztahu k ní bylo najisto zahájeno trestní řízení). Za tohoto stavu pak neprekludovalo právo žalovaného vyměřit žalobkyni celní dluh u dovozů, u kterých došlo k podání dotčených celních prohlášení.
41. Závěrem soud uvádí, že poukázala-li žalobkyně na skutečnost, že trestní oznámení vůči ní (resp. jejímu jednateři) bylo správním orgánem I. stupně podáno až v rámci probíhajícího odvolacího řízení, je třeba upozornit, že správní řízení tvoří jeden celek. Tato skutečnost proto nemůže vést k nezákonnosti rozhodnutí žalovaného. Podstatným je však v daném ohledu znovu upozornit na judikaturní závěr, že k uplatnění prodloužené prekluzivní lhůty postačí přezkoumatelná úvaha správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Nevyžaduje se tedy shledání dlužníka, popř. jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení, resp. pořízení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, č. j. 4 Afs 152/2019-68).
42. Nepřílehavou je pak i argumentace žalobkyně týkající se toho, že ač správní orgány uzavřely, že se stala obětí podvodu, bylo na ni podáno trestní oznámení a dále vůči ní byly uplatňovány závažné veřejnoprávní důsledky. Žalobkyně zde totiž vytrhla z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko izolovaná tvrzení žalovaného (resp. jednotlivé skutečnosti), která následně vyložila značně zavádějícím způsobem, přičemž zcela pominula část týkající se trestného činu zkrácení cla podle § 240 trestního zákoníku, kterého se mohla dopustit právě ona. Jak už bylo ostatně výše popsáno, žalovaný (resp. i správní orgán I. stupně) ve svém rozhodnutí naplnění zákonných podmínek stanovených § 265 celního zákona odůvodnil zcela přezkoumatelným způsobem, a to existencí důvodného podezření z možného spáchání dvou nadepsaných trestných činů, které ve svém důsledku zapříčinily nevyměření dlužného antidumpingového cla za zboží dovezeného žalobkyní. Tato odůvodněná podezření pak alternativně existovala vedle sebe, přičemž jedno nebo druhé - nebylo však zcela vyloučeno ani spáchání obou trestných činů, jak zcela případně uzavřel žalovaný - mohlo být důvodem pro zahájení trestního řízení.
43. Pokud žalobkyně zmínila i skutkově obdobnou věc, v níž však naproti právě projednávanému případu žalovaný rozhodl pro ni vyhovujícím způsobem, pak zdejší soud konstatuje, že odkaz a upozornění na jiné správní řízení probíhající či ukončené před žalovaným je zcela nadbytečné, neboť soud v daném řízení posuzoval výlučně otázky týkající se zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí (resp. řízení, které jeho vydání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předcházelo), nikoliv zákonnost jiného správního řízení. Výsledky ostatních řízení vedených u žalovaného jsou proto pro projednávanou věc zcela irelevantní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012-87, a ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 As 34/2012-80). V tomto kontextu je zároveň možno poukázat i na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný k tomuto odkazu žalobkyně srozumitelně vyložil, že v nyní projednávaném případě (naproti žalobkyni odkazované věci) bylo prolomení tříleté prekluzivní lhůty prokazatelně odůvodněno alternativním podezřením ze zkrácení cla podle § 240 trestního zákoníku právě žalobkyní. Dle žalovaného současně s ohledem na dále zjištěné okolnosti došlo k vývoji právního názoru žalovaného obsaženého v žalobkyni odkazovaném rozhodnutí z roku 2015, a to ve vztahu k přezkoumání správní úvahy o alternativním podezření z podvodu podle § 209 trestního zákoníku, přičemž aktuálně již není kritérium příčinné souvislosti v rámci správní úvahy o nevyměření dlužného cla v důsledku činu, který mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, žalovaným vykládáno natolik restriktivně. Pro úplnost pak soud v tomto kontextu znovu opakuje, že úvaha žalovaného obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí stran trestnosti jednání, které vedlo k celnímu dluhu v řešené věci je přezkoumatelná, srozumitelná, řádně odůvodněná a je z ní patrné, z jakých důvodů a k jakým závěrům žalovaným dospěl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy způsobem odpovídajícím nadepsaným judikатурním závěrům vysvětluje, jaký subjekt se měl dopustit jakého jednání, jak by takové jednání mohlo být trestněprávně kvalifikováno a jaké konkrétní okolnosti podezření ze spáchání trestného činu odůvodňují.

44. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud v projednávané věci uzavírá, že žádnou z uplatněných žalobních námitek o pochybení žalovaného neshledal důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
45. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. května 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)